

instituantur. Quas enim animo tenent, et moribus exprimunt leges, facili ratione alios docebunt ad Sacerdotium evecti, et Catholicum nomen nova laude cumulabunt. Utinam et in hac re ecclesiarum Præsules strenuam navent operam: nullum enim magis quam legum latores earum et custodes et ultores esse decet. Hoc jam lege ipsa provisum est, ut nimirum eadem Plenarii Concilii scita et Provincialibus Conciliis, et Diœcesanis Synodis promulgentur; et in Diœcesium Visitatione caveatur ne eorum vis umquam labefactetur.

Interea Omnipotenti Deo, Patri Luminum, qui Nostrum omnium consiliis, conatibus, laboribus, Ejus gloriæ amplificandæ, adeo felicem exitum Bonus indulsit, quam maximas agamus, immortalesque habeamus gratias, Eique ex imo cordis affectu non impares omnino referre studeamus. Nec sua desit grati animi significatio Mariæ Virgini ab origine Immaculatæ, quam sibi Americana Ecclesia principem Patronam jamdiu læta ascivit. Ipsa enim effusis precibus exorata Filium, fidei nostræ Auctorem et Consummatorem Jesum Nobis Nostroque operi conciliavit; et Mater suavissima, adjutrixque potentissima omni ope semper adfuit.

Datum ex ædibus nostris, Baltimoræ, in festo Ascensionis Domini, Anno Domini MDCCCLXVIII.

MARTINUS JOANNES,

*Archiepiscopus Baltimorensis,
Delegatus Apostolicus.*

THOMAS FOLEY, *Cancellarius.*

Concilii Plenarii Baltimorensis II.

DECRETA.

TITULUS I.

De Fide Orthodoxa, deque Erroribus serpentibus.

CAPUT I.

DE REVELATIONE DIVINA; ET DE UNICA CHRISTI ECCLESIA, EXTRA QUAM NULLA EST SALUS.

1. Quam utilis, quamque necessaria fuerit divina Revelatio homini ad finem suum ultimum consequendum, vel ex eo patet, quod ignorantiae tenebræ ac vitiorum immunditiæ totum obduxerant orbem, antequam "per viscera misericordiae Dei nostri visitaret nos Oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris sedebant et in umbra mortis, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis."¹ Tristissimæ enim ac luctuosissimæ per sæcula quadraginta experientiæ humanæ documenta luculentissime probaverant, rationem humanam, prout hominum inerat universitati, haud valuisse ad illos edocendos viam

¹ Lucas, i, 78, 79.

veritatis et rectæ vitæ quæ ad Deum duceret, hominesque qui se maxime sapientes philosophosque jactitabant nec potuisse, nequidem voluisse, huic mederi communi populorum ignorantia.

Philosophi quippe Pagani nec inter se conveniebant vel de primariis ipsis religionis principiis, nec sibi proponebant in populum, quem profanum vocabant vulgus, sua spargere systemata, ipsique omnis generis erroribus involvebantur, omnibusque vitiis inserviebant. Uti enim ait Cicero, antiquorum philosophorum disertissimus: "Simul atque in lucem editi ac suscepti sumus, in omni continuo pravitate et in summa opinionum perversitate versamur, ut pene cum lacte nutricis errorem sxisse videamur."¹ "Ita variis imbuimur erroribus, ut vanitati veritas, et opinioni confirmatæ natura ipsa cedat."² Et saniores quidem gentilitatis philosophi in eam pervenerunt sententiam: "docere pietatem neminem posse, nisi Deus tanquam dux et magister præiverit."³ Alii autem, juxta gentium Apostolum, "evanuerunt in cogitationibus suis, et obscuratum est insipiens cor eorum; dicentes enim se sapientes, stulti facti sunt, et mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis."⁴

2. Tantæ miseræ humanæ spectaculo in compassionem motus Deus, "dixit de tenebris lucem splendescere, et illuxit Ipse in cordibus nostris;"⁵ "loquens nobis in Filio, quem constituit hæredem universorum,"⁶ quemque fecit nobis, "Viam, Veritatem, et Vitam."⁷ Et certe, uti clamat summus Pontifex Pius IX.:

3. "Quam multa, quam mira, quam splendida præsto sunt argumenta, quibus humana ratio luculentissime convinci omnino debet, divinam esse Christi Religionem, et 'omne dogmatum nostrorum principium, radicem desuper ex cælorum Do-

¹ Tuscul. Quæst. L. 3, No. 1.

² Ibid.

³ Plato, in Epimionide.

⁴ Roman. i., 21, seqq.

⁵ II. Corinth. iv., 6.

⁶ Heb. i., 1.

⁷ Joan. xiv., 6.

mino accepisse' (Sti. Joannis Chrysost. Homilia 1. in Isaiam); ac propterea nihil fide nostra certius, nihil securius, nihil sanctius extare, et quod firmioribus innitatur principiis. Hæc scilicet fides, vitæ magistra, salutis index, vitiorum omnium expultrix, ac virtutum fœcunda parens et altrix, divini sui Auctoris et Consummatoris Christi Jesu nativitate, vita, morte, resurrectione, sapientia, prodigiis, vaticinationibus confirmata, supernæ doctrinæ luce undique refulgens, ac cœlestium divitiarum ditata thesauris, tot Prophetarum prædictionibus, tot miraculorum splendore, tot Martyrum constantia, tot Sanctorum gloria vel maxime clara et insignis, salutares proferens Christi leges, ac majores in dies ex crudelissimis ipsis persecutionibus vires acquirens, universum orbem terra marique, a solis ortu usque ad occasum, uno Crucis Vexillo pervasit; atque idolorum profligata fallacia, errorum depulsa caligine, triumphatisque cujusque generis hostibus, omnes populos, gentes, nationes utcumque immanitate barbaras, ac indole, moribus, legibus, institutis diversas, divinæ cognitionis lumine illustravit, ac suavissimo ipsius Christi jugo subjecit, annuncians omnibus pacem, annuncians bonam. Quæ certe omnia tanto divinæ Sapientiæ et potentiæ fulgore undique collucent, ut cujusque mens et cogitatio vel facile intelligat, Christianam fidem Dei opus esse. Itaque humana ratio, ex splendidissimis æque ac firmissimis argumentis clare aperteque cognoscens Deum ejusdem fidei Auctorem existere, ulterius progredi nequit, sed quavis difficultate ac dubitatione penitus abjecta ac remota, omne eidem fidei obsequium præbeat oportet, quum pro certo habeat a Deo traditum esse, quidquid fides ipsa hominibus credendum et agendum proponit."¹

4. Ad custodiendam pretiosissimam hanc Revelationem, eamque usque ad mundi consummationem inviolatam conservandam, Christus Dominus Ecclesiam suam fundavit, in qua,

¹ Encyclica, 9, Nov. 1846.

tanquam in veritatis arce ac securo propugnaculo, omnes Religionis suæ veritates, sacramenta sancta, cæteraque omnia, quæ Ipse docuerat, instituerat, vel mandaverat pro hominum salute, secure conservarentur. Ecclesiam hanc Ipse, tanquam sapiens Architectus, supra petram ædificavit, eamque in basi solida constitutam divina sua promissione, quæ nunquam fallere poterit, licet cæli et terra transeant, quod “portæ inferi adversus eam non prævalebunt,”¹ Ipse firmavit. Omnibus autem districtum dedit præceptum hanc Ecclesiam audiendi, sub comminatione omnimodæ gratiæ suæ privationis: “Si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus.”² Est quippe Ipse constitutus “Caput super omnem Ecclesiam, quæ est corpus Ipsius, et plenitudo ejus qui omnia in omnibus adimpletur.”³

5. Cum Catholica vero Ecclesia Deum Vivum ac Verum habeat Auctorem et Caput, sit oportet, sicut Ipse Deus, necessario unica ac divina; et qui illi voluntarie resistunt Dei ipsius auctoritati resistunt, sibi que damnationem adquirent. Cum nimirum plane omnibus præceperit Christus, ut Ecclesiæ suæ obtemperent, ejusque membra fiant ac obedientes filii, si velint salvi fieri, non modo nunquam extra Ecclesiam degentibus salutem promisit, verum etiam æternam damnationem comminatus est iis qui propria culpa extra Ecclesiam decedunt ex hac vita. Quod si invincibiliter errent, nec per ipsos steterit, quominus ad veræ Ecclesiæ agnitionem venerint, profecto Deus, qui neminem absque propria culpa punit seu damnat, quamvis hac inculpabili ignorantia detenti extra Ecclesiæ corpus, tamen si, gratia divina opitulante, obsecuti fuerint divinis mandatis, atque illis Christianæ fidei veritatibus quas agnoscunt, eorum miserebitur, ne in æternum pereant.

¹ Matt. xvi., 18.

² Ibid., xviii., 17.

³ Ephes. i., 22, 23; Coloss. i., 18.

6. Uti enim egregie hac super re disserit Beatissimus Pater Pius Papa IX.: “Errorem alterum nec minus exitiosum aliquas Catholici orbis partes occupasse non sine mœrore novimus, animisque sedisse plerumque Catholicorum, qui bene sperandum de æterna illorum salute putant, qui in vera Christi Ecclesia nequaquam versantur. Idcirco præcontari sæpenumero solent, quænam futura post obitum sit eorum sors et conditio, qui Catholicæ fidei minime addicti sunt, vanissimisque adducti rationibus responsum præstolantur, quod pravæ huic sententiæ suffragetur. Absit, Venerabiles Fratres, ut misericordiæ divinæ, quæ infinita est, terminos audeamus apponere; absit ut perscrutari velimus arcana consilia et judicia Dei, quæ sunt abyssus multa, nec humana queunt cogitatione penetrari. Quod vero Apostolici Nostri muneris est, episcopalem vestram et sollicitudinem et vigilantiam excitatam volumus, ut quantum potestis contendere, opinionem illam impiam æque ac funestam ab hominum mente propulsetis, nimirum quavis in religione reperiri posse æternæ salutis viam. Ea qua potestis solertia et doctrina, demonstratis curæ vestræ populis, miserationi ac justitiæ divinæ dogmata Catholicæ fidei nequaquam adversari. Tenendum quippe ex fide est, extra Apostolicam Romanam Ecclesiam salvum fieri neminem posse, hanc esse unicam salutis arcam, hanc qui non fuerit ingressus, diluvio periturum; sed tamen pro certo pariter habendum est, qui veræ Religionis ignorantia laborent, si ea sit invincibilis, nulla ipsos obstringi hujus rei culpa ante oculos Domini. Nunc vero, quis tantum sibi arroget, ut hujusmodi ignorantiae designare limites queat, juxta populorum, regionum, ingeniorum, aliarumque rerum tam multarum rationem et varietatem. Enimvero, cum soluti corporeis hisce vinculis videbimus Deum sicuti est, intelligemus profecto quam arcto pulchroque nexu misratio ac justitia divina copulentur; quamdiu vero in terris versa-

mur, mortali hac gravati mole quæ hebetat animam, firmissime teneamus ex Catholica doctrina, unum Deum esse, unam fidem, unum baptisma; ulterius inquirendo progredi nefas est. Ceterum prout caritatis ratio postulat, assiduas fundamus preces, ut omnes quaquaversus gentes ad Christum convertantur, communique hominum saluti pro viribus inseruiamus; neque enim abbreviata est manus Domini, gratiæque cœlestis dona nequaquam illis defutura sunt, qui hac luce recreari sincero animo velint et postulent.”¹

7. Animarum vero Pastores ardenti zelo pro errantium conversione et salute anhelent. Dum nequidem apicem unum sacri fidei depositi omittere, etiam pro totius mundi salute, illis licebit, studeant se omnia omnibus exhibere, ut omnes faciant salvos;² et alliciendo magis quam comminando omnes ad viam veritatis reducere satagent, atque tam verbo quam exemplo errantibus suadeant, quam pulchra et immaculata sit Christi Ecclesia, vera et unica sponsa Christi, et “quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum.”³

8. Dum fortiter in re, suaviter tamen in modo, cum hæreticis et deviis pertractent, memores Pii Papæ IX. moniti: “Notum Nobis Vobisque est, eos qui invincibili circa sanctissimam nostram Religionem ignorantia laborant, quique naturalem legem ejusque præcepta in omnium cordibus a Deo insculpta sedulo servantes, ac Deo obedire parati, honestam rectamque vitam agunt, posse, divinæ lucis et gratiæ operante virtute, æternam consequi vitam; cum Deus, qui omnium mentes, animos, cogitationes, habitusque plane intuetur, scrutatur, et noscit, pro summa sua bonitate et clementia minime patiatur quempiam æternis puniri suppliciis, qui voluntariæ culpæ reatum non habeat. * * Absit vero, ut Ecclesiæ Catholice filii ullo unquam modo inimici sint iis, qui iisdem fidei

¹ Allocutio in Consist. secreto, 9 Dec., 1854.

² I Corinth. ix., 22.

³ Psalm. cxxxii., 1.

charitatisque vinculis nobiscum minime sunt conjuncti; quin immo illos sive pauperes, sive ægrotantes, sive aliis quibusque ærumnis afflictos, omnibus Christianæ charitatis officiis prosequi, adjuvare semper studeant, et in primis ab errorum tenebris, in quibus misere jacent eripere, atque ad Catholicam veritatem et ad amantissimam matrem Ecclesiam reducere contendant, quæ maternas suas manus ad illos amanter tendere, eosque ad suum sinum revocare nunquam desinit, ut in fide, spe, et charitate fundati ac stabiles, et in omni opere bono fructificantes, æternam assequantur salutem.”¹

CAPUT II.

DE FIDEI NATURA AC NECESSITATE.

9. “Est fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium;”² certa nimirum et immobilis animi convictio, auctoritati Dei ipsius revelantis nisa, quæ omne prorsus excludit dubium animique incertitudinem. Donum Dei est præcipuum, descendens in mentes et corda nostra a Patre Luminum, includens, secumve trahens omnia alia bona spiritualia. Nemini denegatur, qui a Deo, qui dat omnibus affluenter et non improperat, hanc sapientiam corde humili ac sincero postulat in fide nihil hæsitans;³ nemini vero obtruditur invito. Coöperari enim necesse est liberum hominis arbitrium cum summa Dei bonitate, “ita ut, tangente Deo cor hominis per Spiritus Sancti illuminationem, neque homo ipse nihil omnino agat, inspirationem illam recipiens, quippe qui illam et abjicere potest, neque tamen sine gratia Dei movere se ad justitiam coram illo libera sua voluntate possit.”⁴

¹ Encyclica ad Cardinales, Archiepis. et Episcop. Italiæ, Aug. 10, 1863.

² Heb. xi., 1.

³ Jacobi. i., 5, 6.

⁴ Concil. Trid., Sess. vi., c. 5.

10. Rationem vero humanam fidemque divinam minime esse sibi contrarias, potius autem esse inter se consentaneas, vel ex eo apparet, quod utraque ex Deo proveniat Auctore, qui in donis ac operibus suis sibi plane contradicere non potest. “Etsi enim fides sit supra rationem, nulla tamen vera dissensio nullumque dissidium inter ipsas inveniri unquam potest, cum ambæ ab uno eodemque immutabilis æternæque Veritatis Fonte, Deo Optimo Maximo orientes, atque ita sibi mutuam opem ferant, ut recta ratio fidei veritatem demonstret, tueatur, defendat; fides vero rationem ab omnibus erroribus liberet, eamque divinarum rerum cognitione mirifice illustret, confirmet, atque perficiat.”¹ Omnino igitur detestandus est error illorum philosophorum, qui infaustis in quos incidimus diebus scientiam vanam, quæ inflat, jactitantes, evanuerunt plane in cogitationibus suis; et “Religionem quidem munus esse fatentur longe præstantissimum a Deo hominibus datum, humanam nihilominus rationem tanto habent in pretio, tantopere extollunt, ut vel ipsi Religioni æquiparandam stultissime putent. Hinc, ex vanâ ipsorum opinione, Theologicæ disciplinæ perinde ac philosophicæ tractandæ sunt, cum tamen illæ fidei dogmatibus innitantur, quibus nihil firmitus, nihil stabilius, ista vero humana explicentur ac illustrentur ratione, quæ fallaciis ac præstigiis obnoxia est. Ita quidem rejecta Ecclesiæ auctoritate, difficillimis quibusque reconditisque quæstionibus latissimus patuit campus, ratioque humana infirmis suis confisa viribus licentius excurrens, turpissimos in errores lapsa est, qui in Religionis civilisque rei detrimentum illudque maximum redundarunt.”²

11. Contra scriptores varios, qui ultimis hisce temporibus circa fidei ac rationis limites veramque relationem huc illuc

¹ S. Pont. Pii Papæ IX., Encyclica, 9 Nov. 1846.

² Allocutio, S. D. Pii PP. IX., in Consist. Secreto, 9 Dec. 1854.

errarunt, sancta Sedes Apostolica sequentes statuit Theses quatuor, quibus omnes fere quæ hinc enascuntur difficultates enucleantur, quæque contra iniquos alterutrius osos rem Catholicam optime tuentur. Has igitur publice promulgandas duxerunt Patres:

I. “Etsi fides sit supra rationem, nulla tamen vera dissensio, nullum dissidium inter ipsas inveniri unquam potest, cum ambæ ab uno eodemque immutabili veritatis fonte, Deo optimo maximo, orientur, atque ita sibi mutuam opem ferant.

II. “Ratiocinatio Dei existentiam, animæ spiritualitatem, hominis libertatem, cum certitudine probare potest. Fides posterior est revelatione; proindeque, ad probandum Dei existentiam contra atheum, ad probandum animæ rationalis spiritualitatem ac libertatem contra naturalismi ac fatalismi sectatorem, allegari convenienter nequit.

III. “Rationis usus fidem præcedit, et ad eam hominem, ope revelationis et gratiæ, conducit.

IV. “Methodus qua usi sunt D. Thomas, D. Bonaventura, et alii post ipsos scholastici, non ad rationalismum ducit, neque causa fuit, cur apud scholas hodiernas philosophia in naturalismum et pantheismum impingeret. Proinde non licet in crimen doctoribus et magistris illis vertere, quod methodum hanc, præsertim approbante vel saltem tacente Ecclesia, usurpaverint.”¹

Hisce adjicere juvat propositionem Raymundi Lulli a Papa Gregorio XI. damnatam:

“Fides est necessaria hominibus rusticis, insciis, ministrabilibus, et non habentibus intellectum elevatum, qui nesciunt cognoscere per rationem et diligunt cognoscere per fidem; sed homo subtilis facilius trahitur ad veritatem Christianam per rationem quam per fidem.”²

¹ Decret. S. C. Indicis, Junii 11, 1855, a Pio Papa IX. probat. Junii 15, ejusdem anni.

² Damnata, 7 Cal. Feb., 1376.

12. Fidei utilitatem omnimodamque ad salutem necessitatem declarat gentium Apostolus, scribens: "Sine fide autem impossibile est placere Deo; credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit."¹ Ejusdem autem eximias divitias miro compendio exponit S. Augustinus: "Nullæ sunt majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quam est Fides Catholica; quæ peccatores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, martyres coronat, virgines et viduas et conjuges casto pudore conservat, clericos ordinat, Sacerdotes consecrat, regnis cœlestibus præparat, in æterna hæreditate cum angelis sanctis communicat."²

13. Pastoribus igitur animarum nihil altius; nihil sanctius esse deberet, quam ut gregem sibi creditum Catholicæ Fidei pretium inestimabile edoceant, ejusque sancta principia omnium cordibus, opitulante Deo, magis magisque pro viribus imprimant; simulque pericula quæ illam ubique labefactari imitantur, præsertim vero apud juventutem incautam, demonstrare omni industria ac sollicitudine satagant. "Prædicent verbum; instent opportune, importune, arguant, obsecrent, increpent in omni patientia et doctrina; erit enim tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi magistros, prurientes auribus, et a veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur."³ Hortentur fideles, ut "in omnibus sumant scutum fidei, in quo possint omnia tela nequissimi extinguere."⁴ Moneant omnes præsertim, ut sectentur "Fidem quæ per charitatem operatur;"⁵ scientes quod "Fides, si non habeat opera, mortua sit in semetipsa."⁶ Omni zelo collaborent, ut eos qui misere errant, vel qui Fidei naufragium fecerunt, ad

¹ Ad. Heb. xi., 6.² Sermo 1, de Verbo Dei.³ II Timoth. iv., 2, 3.⁴ Ephes. vi., 16.⁵ Galat. v., 6.⁶ Jacob. ii., 17.

viam veritatis, verbis mansuetudinem et charitatem spirantibus, precibusque Deo pro eorum salute instanter fuis, feliciter perducant; ut omnes "unum Dominum, unam Fidem, unum baptisma"¹ agnoscentes, et "in uno ovili sub uno Pastore"² vitam tranquille degentes, tandem in gaudium Domini æternum ingrediantur.

CAPUT III.

DE SCRIPTURA SACRA.

14. Sancta Christi Ecclesia "perpetuo sibi ante oculos proponens, ut, sublatis erroribus, puritas ipsa Evangelii conservetur; quod promissum ante per prophetas in Scripturis sanctis, Dominus Noster Jesus Christus, Dei Filius, proprio ore primum promulgavit, deinde per suos Apostolos, tanquam fontem omnis et salutaris veritatis et morum disciplinæ, omni creaturæ prædicare jussit; perspiciensque hanc veritatem et disciplinam contineri in libris scriptis, et sine scripto traditionibus, quæ ab ipsius Christi ore ab Apostolis acceptæ, aut ab ipsis Apostolis, Spiritu Sancto dictante, quasi per manus traditæ, ad nos usque pervenerunt; orthodoxorum patrum exempla secuta, omnes libros tam Veteris quam Novi Testamenti, cum utriusque Deus sit Auctor, necnon traditiones ipsas, tum ad fidem, tum ad mores pertinentes, tanquam vel oretenus a Christo, vel a Spiritu Sancto dictatas, et continua successione in Ecclesia Catholica conservatas, pari pietatis affectu ac reverentia suscipit et veneratur."³

15. Quum autem plurimum intersit, ut quæ in Sacris

¹ Ephes. iv., 5.² Joan. x., 16.³ Concil. Trid., Sess. iv., Decret. de Can. Scripturis.